

Tri sestry a jeden trón.
Súboj na život a na smrť.

TRI

TEMNÉ

KORUNY

KENDARE BLAKE

COOL
BOO

Tri temné koruny

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.sk

Kendare Blake

Tri temné koruny – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TRI
TEMNÉ
KORUNY

TRI
TEMNÉ
KORUNY

KENDARE BLAKE

THREE DARK CROWNS © Kendare Blake, 2016

First published by HarperTeen, an imprint of HarperCollins Publishers.

Translation rights arranged by Wolf Literary Services LLC, USA.

Translation © Jozef Klinga, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0485-4

ISBN e-knihy 978-80-566-0533-2(1. zverejnenie, 2018)

*Tri temné kráľovné
v údolí zrodené,
priateľstvo trojičkám
nebude súdené.*

*Tri temné sestry
krásne ako sen,
prežiť a vládnuť
môže jedna len.*

ŠESTNÁSTE NARODENINY KRÁĽOVIEN

21. december
štyri mesiace pred Beltainom

PANSTVO EFEMÉRA

*M*ladá kráľovná stojí bosá na drevenom hranole a vystiera ruky. Miestnosťou sa ťahá studený prievan a nič jej neponúka ochranu pred chladom okrem tenučkej spodničky a dlhých čiernych vlasov, ktoré jej padajú na chrbát. Jej drobné telo potrebuje všetku silu, aby udržala vzpriamený postoj a zdvihnutú bradu.

Okolo dreveného hranola krúžia ako supy dve vysoké ženy. Končekmi prstov si bubnujú po laktách prekrížených rúk, opäťkami hlasno klopajú po chladnej drevenej dlážke.

„Je chudá ako rúčka od metly,“ zhodnotí Genevieve a ťukne hánkami po kráľovniných vytrčajúcich rebrách, akoby ich jediným pohybom mohla zahnať hlbšie pod kožu. „A stále taká drobná. Drobné kráľovné nevzbudzujú u poddaných veľkú dôveru. V rade si o tom ustavične šepocú.“

Znechutene si premeriava kráľovnú od hlavy po päty a oči sa jej zastavujú na každej nedokonalosti: na prepadnutých lícach,

na pokožke bielej ako krieda. Pravú ruku jej ešte vždy hyzdia chrasty od kôry z jedovatého duba. No bez jedinej jazvy. Na tie si dávajú veľký pozor.

„Zves ruky,“ prikáže Genevieve a zvrtnie sa na päte.

Kráľovná Katharine sa pozrie na Nataliu, vyššiu a staršiu zo sestier Arronových, a až potom poslúchne. Natalia prikývne a kráľovnej sa do končekov prstov znova nahrnie krv.

„Dnes večer si bude musieť obliecť rukavičky,“ vyhlási Genevieve nezameniteľným kritickým tónom. Lenže zodpovednosť za výchovu a vzdelanie kráľovnej nesie Natalia, a ak chce Natalia triecť kôru z jedovatého duba o kráľovnine ruky iba týždeň pred oslavou jej narodenín, aj to urobí.

Genevieve chytí medzi prsty pramienok Katharininých čiernych vlasov. Potom silno potiahne.

Katharine zažmurká. Odkedy sa postavila na hranol, tľapkali po nej Genevievine ruky zo všetkých strán a občas tak drsne, akoby sa Genevieve nevedela dočkať, kedy ju pokarhá za to, že spadla, a vynadá jej za nové modriny.

Genevieve ju opäť potiahne za vlasy.

„Aspoňže jej nevypadávajú. No ako len môžu čierne vlasy vyzeráť tak matne? Nemajú nijaký lesk, a navyše je drobná, príšerne drobná.“

„Je najmenšia a najmladšia z trojčiat,“ odvetí Natalia pokojným hlbokým hlasom. „Niektoré veci sa jednoducho nedajú zmeniť, drahá sestra.“

Keď Natalia urobí krok dopredu, Katharine nevie zabrániť očiam, aby ju nesledovali. Natalia Arronová je pre ňu to najbližšie k matke, čo mohla mať. Práve do jej hodvábnej sukne si šesťročná Katharine zabárala hlávku počas celej dlhočiznej cesty z Čiernej chatrče do svojho nového domova v panstve Efeméra a ronila slzy za sestrami, od ktorých ju odtrhli. V ten deň Katharine vôbec

nepripomínala kráľovnú. Lenže Natalia k nej bola zhovievavá. Hladkala ju po vlásokch a nechala ju vyplakať sa, hoci jej detské slzy zničili drahé šaty. Dnes je to Katharinina najstaršia spomienka. Len tento jediný raz jej Natalia dovolila správať sa ako dieťa.

V bledom svetle, ktoré nepriamo dopadá do salónika, sa Nataliin ľadovoplavý drdol mihoce takmer ako striebro. Nie je však stará. Natalia nikdy nezostarne. Má ešte priveľa úloh a nesie priveľkú zodpovednosť, aby si to mohla dovoliť. Je hlavou Arro-novcov, rodiny travičov, a zároveň najmocnejšia členka Čiernej rady. A vychováva ich novú kráľovnú.

Genevieve schmatne Katharine za poranenú ruku. Palec jej prechádza po chrastovej mozaike a len čo nahmatá tú najväčšiu, rýpe do nej nechtom, až kým nezačne krváčať.

„Genevieve,“ osloví ju Natalia varovne, „to stačí.“

„Rukavičky by naozaj neboli zlé,“ uvažuje jej sestra nahlas. „Keď jej budú siahať nad lakte, dodajú jej rukám pekný tvar.“

Pustí Katharininu ruku a tá kráľovnej slabo pleskne o bok. Katharine stojí na kuse dreva vyše hodiny a deň sa ani zďaleka nekončí. Čaká ju toho ešte veľa, kým nadíde večer a jej veľká oslava *Gave Noir*. Hostina travičov. Už len pri pomyslení na ňu ju zabolí brucho a kráľovná slabulinko zvráští tvár.

Natalia sa zamračí.

„Oddýchla si si?“ spýta sa.

„Áno, Natalia,“ prikývne Katharine.

„Nemala si nič okrem vody a riedkej ovsenej kaše?“

„Nie.“

Celé dni nepila a nejedla nič iné, a aj tak to možno nebude stačiť. Jedy a najmä ich množstvo, ktoré bude musieť stráviť, budú silnejšie než počas Nataliíných príprav na hostinu. Pre kráľovnú by to, samozrejme, bola úplná hračka, keby len nemala taký slabý dar travičstva.

Z miesta na hranole odrazu pôsobia tmavé steny salónika stiesňujúco. Katharine sa zdá, že na ňu padajú, drvia ju, pučia pod počtom Arronovcov za nimi. Prišli sem zo všetkých kútov ostrova pre túto mimoriadnu udalosť. Šestnásť narodeniny kráľovien. Efeméra väčšinou pripomína rozľahlú, mliekvu jaskyňu, v ktorej niet živej duše okrem Natalie, jej služobníctva a jej príbuzných, keď práve netravia čas vo svojich domoch v meste – súrodenci Genevieve a Antonin, bratranec Lucian a sesternica Allegra. Dnes v Efemére, naopak, panuje rozruch a všetko sa od čistoty priam blyští. Kam sa pozriete, všade travič či travička. Keby sa domy vedeli usmievať, panstvo Efeméry by sa vyškieralo od ucha k uchu.

„Musí byť pripravená,“ zdôrazní Genevieve. „V každom kúte ostrova sa dopyčujú o tom, čo sa tu dnes večer stane.“

Natalia sa na Genevieve pozrie s naklonenou hlavou. Dokonalé gesto, ktorým dáva najavo, ako chápe sestrine obavy, a ako ju už unavuje ustavične ich počúvať.

Potom sa Natalia otočí, aby sa pozrela z okna na Indrid, hlavné mesto ostrova pod snehobielymi kopcami. Ponad dym z komínov mestských domov sa týčia dve čierne veže Volroja, majstátneho paláca, v ktorom býva vládnuca kráľovná a kde sídli Čierna rada.

„Si priveľmi nervózna, sestra.“

„Priveľmi nervózna?“ zopakuje Genevieve. „Dnes vstupujeme do Nástupného roka, a to so slabou kráľovnou. Ak prehráme... rozhodne sa nevrátim do Prynnu!“

Hlas jej sestry je odrazu taký prenikavý, že Natalia sa zachichoce. Prynn. Kedysi bol mestom travičov, no dnes v ňom žijú len tí najslabší. Travičom teraz patrí celé hlavné mesto. A tak je to už vyše sto rokov.

„Za celý svoj život si v Prynni ešte nebola, Genevieve.“

„Nesmej sa mi.“

„Tak nebuď smiešna. Niekedy naozaj neviem, čo ti je.“

Opäť sa pozrie z okna a zahľadí sa na čierne veže Volroja. V Čiernej rade sedí päť Arronovcov. Už tri generácie ich v rade nesesedelo menej. Zakaždým ich do rady dosadila vládnuca kráľovná travičov.

„Hovorím nahlas iba to, čo si si možno nevšimla, odkedy sa už v rade takmer ani neukážeš a namiesto toho rozmaznávaš našu kráľovnú.“

„Ja si všímam všetko,“ odvetí Natalia prísne a Genevieve sklopí zrak.

„Pravdaže. Prepáč, sestra. Ide len o to, že v rade rastie napätie, odkedy chrám otvorene stojí na strane elementalistov.“

Natalia sa pohrdavo zasmieje.

„Chrám je dobrý na náboženské sviatky a modlitby za choré detičky.“ Natalia sa otočí ku Katharine, zdvihne ruku a nadvihne jej prstom bradu. „So všetkým ostatným sa ľudia obracajú k rade. Čo keby si zašla do stajní a zajazdila si po okolí?“ navrhne svojej sestre nezmeneným tónom. „Upokojí ťa to. Alebo sa vráť do Volroja. Určite sa tam nájde nejaká záležitosť, ktorá si vyžaduje tvoju prítomnosť.“

Genevieve zatvorí ústa. Chvíľu sa zdá, že neposlúchne alebo zdvihne ruku a vylepí Katharine zaucho, len aby si uľavila.

„To je dobrý nápad,“ povie napokon. „Uvidíme sa dnes večer, sestra.“

Keď Genevieve konečne odíde, Natalia kývne na Katharine. „Už môžeš zliezť.“

Dievčine sa trasú chudé kolená, keď schádza z dreveného hranola. Dáva si veľký pozor, aby sa nepotkla.

„Choď do svojich komnát,“ prikáže Natalia a odvráti sa, aby sa venovala listinám na svojom stole. „Giselle ti prinesie misku

ovsenej kaše. Potom si už nesmieš dať nič okrem zopár dúškov vody.“

Katharine skloní hlavu a vystrúha polovičný puckerlík, ktorý si Natalia všimne kútikom oka. Dievčina však stojí na mieste.

„Naozaj...“ Katharine zaváha. „Naozaj je to také zlé, ako hovorí Genevieve?“

Natalia k nej otočí tvár a chvíľu sa na ňu pozerá, akoby sa rozhodovala, či sa vôbec má unúvať odpovedať.

„Genevieve si robí starosti,“ vyjadrí sa napokon. „Je taká už od malička. Nie, Kat. Nie je to až také zlé.“ Pohladí dievčinu po líci, aby jej zároveň zastrčila niekoľko neposlušných prameňov za ucho. Natalia to často robí, keď je s kráľovnou spokojná, a Katharine nič iné neupokojí tak rýchlo ako toto nežné gesto. „Kráľovné z radov travičov sedeli na tróne už dávno pred mojím narodením. A budú na ňom sedieť ešte dlho po tom, ako my obe zomrieme.“ Materinsky chytí Katharine za holé plecia. Vysoká Natalia, plná ľadovej krásy. Slová, ktoré jej vychádzajú z pekne vykrojených úst, nenechávajú priestor na hádky ani pochybnosti. Keby sa Katharine väčšmi ponášala na Nataliu, Arronovci by sa nemali čoho obávať.

„Dnes večer budeme oslavovať,“ povie Natalia. „Teba a tvoje narodeniny. Už si svoju oslavu, kráľovná Katharine. O všetko ostatné sa postarám ja.“

Kráľovná Katharine sedí pred svojím toaletným stolíkom a skúma svoj odraz v okrúhlom zrkadle, kým jej Giselle dlhými pravidelnými pohybmi češe vlasy. Má na sebe iba spodničku a župan, pod ktorými sa ešte vždy trasie od zimy. Efeméra je miesto, kde večne vládne prievan a v kútoch sa ponevieraajú dlhé tieň. Niekedy sa jej zdá, že drvivú väčšinu svojho mladého života prežila v tme a premrznutá na kosť.

Po jej pravici stojí sklené terárium. Odpočíva v ňom jej koralevec, ktorému sa mierne vydúva hadia koža od cvrčkov, ktoré zožral. Katharine ho chová, odkedy sa hadík vyliadol z vajíčka, a je jediným jedovatým tvorom, ktorého sa nebojí. Had pozná vibrácie Katharininho hlasu a vôňu jej pokožky. Doteraz ju ani raz nepohrýzol.

Katharine si ho dnes zoberie na oslavu, ovinutého okolo zápästia ako teplý, živý náramok. Natalia si zasa prinesie čiernu mambu. Háďa na zápästí síce nie je také elegantné ako hrubý had prehodený cez plecia ako dlhý šál, no Katharine uprednostňuje decentnejší doplnok. Navyše má jej háďa krajšie šupiny v odtieňoch červenej, zlatej a čiernej. Vraví sa, že sú to jedovaté farby. Dokonalý doplnok pre kráľovnú travičov.

Katharine prejde prstom po skle a had zdvihne okrúhlu hlávku. Katharine výslovne zakázali dať plazovi meno a dokola jej omieľali, že had nie je domáci maznáčik. Lenže Katharine háďa v tajnosti volá Zlatka.

„Nepreháňaj to so šampanským,“ povie Giselle, keď rozdeľuje Katharinine čierne vlasy do hrubších prameňov. „Určite v ňom bude jed nejakého zvieraťa alebo doň primiešajú vlastnú otravu. V kuchyni som čosi začula o bobuliach ľuľkovca.“

Jej narodeniny – a narodeniny jej sestier. Všade na ostrove dnes ľudia oslavujú šestnástu narodeniny najmladšej generácie kráľovských trojčiat.

„Iba si omoč pery,“ poradí jej Giselle. „A viac nepi. Nemysli iba na jed, no i na samotný alkohol. Taká krehká osôbka ako ty nepotrebuje veľa piť, aby sa jej podlamovali kolená.“

Giselle zapletie kráľovnej vlasy do vrkočov a následne ich zatočí do jedného drdola, ktorý jej pripne na temeno. Má nežný dotyk. Nešticuje ju. Slúžka vie, že roky plné jedov a otráv jej oslabili kožu na hlave.

Katharine sa načiahne po ďalšie líčidlá, no Giselle nesúhlasne tľoskne. Kráľovná už má na sebe priveľa púdry, aby zakryla vytŕčajúcu kľúčnu kosť a zamaskovala prepadnuté líca. Jedy jej ukradli detský tuk. Po prepotených a prevracaných nociach jej pokožka zostala krehká a priesvitná ako mokrý papier.

„Už si dosť pekná,“ ubezpečí ju Giselle a usmeje sa na ňu v zrkadle. „Máš veľké, tmavé oči ako porcelánová bábika.“

Giselle je milá a priateľská. Katharine ju má najradšej zo všetkých sluhov a služok v Efemére. Lenže ešte aj obyčajná slúžka je oveľa krajšia ako kráľovná. Má plné boky, ružové líčka a lesk jej plavých vlasov zahanbuje aj ľadovoplavý odtieň, ktorým si Natalia odfarbuje svoje.

„Oči ako bábika,“ zopakuje Katharine.

Možno. No nie sú rozkošné. Iba dve veľké, čierne gule v chorľavej tvári. Pri pohľade do zrkadla si Katharine rozkladá svoje telo na jednotlivé časti. Kosti. Koža. Nedostatok krvi. Nemuseli by sa veľmi snažiť, aby ju roztrhali na franforce, aby jej z kostí stiahli slabučké svaly, povytŕhali orgány a nechali ich uschnúť na slnku. Často rozmýšľa, či by sa takto rozpadli aj jej sestry. Či sú pod povrchom všetky tri navlas rovnaké. Žiadna travička, naturalistka a elementalistka.

„Genevieve je presvedčená, že zlyhám,“ zdôverí sa jej Katharine. „Podľa nej som primalá a prislabá.“

„Si kráľovná travičov,“ odvetí Giselle. „Na čom inom by malo záležať? Navyše nie si až taká malá. Ani slabá. Videla som už aj menšie a slabšie dievčatá.“

Natalia vŕkne do miestnosti v úzkych čiernych puzdrových šatách. Mali počuť, že sa blíži – opäťky jej klopkali po tvrdej dlážke a ich ozvena sa niesla až k vysokým stropom. No asi sa priveľmi ponorili do odrazu v zrkadle a dôverného rozhovoru.

„Je pripravená?“ spýta sa Natalia a Katharine okamžite vsta-

ne. Je to veľká pocta, aby ju obliekla hlava rodiny Arronovcov, a dievčine sa jej dostáva iba na slávnostné dni. A na najdôležitejšie narodeniny v živote.

Giselle prinesie Katharininu večernú róbu. Je čierna ako noc, so sukňou až po zem. Ťažká. Nemá síce rukávy, no k róbe už sú pripravené čierne saténové rukavičky, ktoré zakryjú škaredé chrasty od kôry jedovatého duba.

Keď Katharine vlezie do sukne a Natalia jej začne šnurovať korzet, kráľovná dostane slabý kŕč v žalúdku. Po schodoch už k nim doliehajú prvé zvuky hostí, ktorí sa zhromaždili na oslavu. Natalia a Giselle jej navlečú rukavičky. Giselle otvorí terárrium. Katharine vyloví Zlatku a háďa sa jej poslušne ovinie okolo zápästia.

„Omámili ste ju?“ spýta sa Natalia. „Možno by to bolo lepšie.“

„Nič neurobí,“ ubezpečí ju Katharine a pohladká Zlatkine šupiny. „Je dobre vychovaná.“

„Ako povieš.“ Natalia otočí Katharine tvárou k zrkadlu a položí ruky na jej plecía.

Nikdy v dejinách nesedeli na tróne za sebou tri kráľovné s rovnakým darom viac ako jeden raz. Sylvia, Nicola a Camille boli prvé aj posledné. Všetky tri boli travičky, ktoré vychovali Arronovci. Ešte jedna a mohla by z toho vzniknúť dynastia. Potom by možno v budúcnosti dovolili dospieť iba kráľovnej-travičke a jej sestry utopia ako mačence hneď po príchode na svet.

„Na *Gave Noir* nebudú strichnúť nijaké prekvapenia,“ vysvetlí Natalia. „Na stole nebude nič, s čím by si sa doteraz nestretla. Platí však rovnaké pravidlo ako vždy – nejedz priveľa. Drž sa svojich figľov. Rob, čo sme nacvičovali.“

„Bolo by naozaj dobré znamenie, keby sa môj dar prebudil dnes večer,“ hlesne Katharine. „Práve na moje narodeniny. Ako sa to stalo kráľovnej Hadly.“

„Už zasa si dlho vysedávala v knižnici.“ Natalia strekne trocha jazmínového parfumu na Katharinin krk a jemným dotykom skontroluje vypnuté vrkoče. Natalia má ľadovoplavé vlasy upravené podobne, možno ako prejav podpory. „Kráľovná Hadly nebola travička. Mala dar vojny. To je niečo iné.“

Katharine prikývne a nechá sa obracať doľava a doprava, akoby ani nebola človek, ale iba figurína z drsnej hliny, ktorú môže Natalia tvarovať svojím travičským darom.

„Si trochu chudá,“ povie Natalia. „Camille nebola nikdy vy-chudnutá, skôr takmer baculatá. Na *Gave Noir* sa vždy tešila ako dieťa na nedeľný obed.“

Pri zmienke o kráľovnej Camille nastraží Katharine uši. Hoci ju vychovala Camillina nevlastná sestra, Natalia o predchádzajúcej kráľovnej takmer nikdy nehovorí. O Katharininej matke, i keď ona o nej takto neuvažuje. Chrámová doktrína hovorí, že kráľovné nemajú matku ani otca. Sú dcérami Bohyne a nikoho iného. Navyše, kráľovná Camille opustila ostrov aj so svojím manželom, len čo sa zotavila z pôrodu trojčiat, ako všetky kráľovné pred ňou. Bohyňa poslala ostrovu nové kráľovné a vláda tej starej sa tým skončila.

Katharine však i napriek tomu rada počúva príbehy o svojich predchodkyniach. Jediný príbeh o Camille, ktorý jej Natalia ochotne porozpráva, sa točí okolo získania koruny. Camille otráвила svoje sestry tak prefikane a tak potichu, že zomierali niekoľko dní. Keď bolo po všetkom, vyzerali také pokojné, že keby sa im na perách neleskla pena, povedali by ste si, že určite zomreli v spánku.

Natalia videla obe pokojné, otrávené tváre na vlastné oči. Ak Katharine uspeje, uvidí ďalšie dve.

„Vo všetkom ostatnom sa však na Camille veľmi podobáš,“ pokračuje Natalia s povzdychom. „Aj ona milovala tie zapráše-

né bachanty v knižnici. A večne vyzerala taká mladá. *Bola* taká mladá. Vládla iba šesťnásť rokov od svojej korunovácie. Bohyňa jej zoslala trojčatá priskoro.“

Bohyňa zoslala kráľovnej Camille trojčatá priskoro, lebo bola slabá. To si šepoce ľud. Katharine občas rozmyšľa, koľko času bude mať ona. Koľko rokov bude panovať svojim poddaným, kým sa Bohyňa rozhodne, že je najvyšší čas nahradiť ju. Domnieva sa, že Arronovcom je to fuk. Čierna rada vládne ostrovu od narodenia kráľovien až po korunováciu najsilnejšej a bude ho ovládať, aj keď bude mať korunu na hlave Katharine.

„Camille mi svojím spôsobom bola ako mladšia sestra,“ zaspomína Natalia.

„Takže ja som tvoja neter?“

Natalia chytí Katharine za bradu.

„Nebud' precitlivená,“ prikáže jej a až potom ju pustí. „Na to, ako mladučko vyzerala, zabila Camille svoje sestry s prekvapivo veľkou sebadôverou. Vždy bola výborná travička. Jej dar sa prebudil veľmi skoro.“

Katharine podráždene zvráťí čelo. Aj jednej z jej sestier sa dar prebudil veľmi skoro. Mirabelle, veľkej elementalistke, vládyni živlov.

„Ja zabijem svoje sestry rovnako hladko, Natalia,“ vyhlási Katharine. „Sľubujem. Lenže keď s nimi skoncujem, pravdepodobne nebudú vyzerat', akoby spali.“

Tanečná sála v severnom krídle je plná travičov. Zdá sa, že každý, komu v žilách koluje aspoň kvapka arronovskej krvi, a veľa ďalších travičov z Prynny i okolia, meralo cestu do Indridu. Katharine si prezerá zhromaždený dav z vrchu hlavného scho-diska. Zo všetkých strán sa ligoce krištál', striebro a drahokamy a odrazené svetlo sa leskne na jagavých vežičkách z ružových

bobúl' ľuľkovca zlomocného obalených v pavučinkách ťahaného karamelu.

Hostia pôsobia príliš elegantne. Krky žien obopínajú tesné náhrdelníky, na ktorých sa trbliecu čierne perly a diamanty, mužom krásia hrudníky kravaty z čierneho hodvábu. Všetci majú na kostiach priveľa svalov. Priveľa sily v údoch. Budú ju odsudzovať a nebude sa im zdať dosť dobrá. Vysmejú ju.

Ako ich tak sleduje, jedna žena s tmavočervenými vlasmi sa zasmieje a zakloní hlavu. Na chvíľu jej vidno stoličky a ústa sa jej otvoria do takej šírky, akoby si vyklbila čeľusť. V Katharininých ušiach sa zdvorilé trkotanie mení na prenikavé kvílenie a tanečná sála je odrazu plná jagavých príšer.

„Nezvládnem to, Giselle,“ zašepká. Služka jej prestane uhláďzať objemnú sukňu a zozadu ju chytí za plecía.

„Ale áno, zvládneš,“ uistí ju.

„Toľko schodov tu nikdy nebolo.“

„Kdeže,“ pokrúti Giselle hlavou a zasmieje sa. „Kráľovná Katharine, budeš dokonalá.“

V tanečnej sále pod nimi stíchnie hudba. Natalia zdvihla ruku.

„Si pripravená,“ zhodnotí Giselle a posledný raz skontroluje vodopád čiernej látky.

„Všetkým vám ďakujem,“ prihovori sa Natalia hosťom svojím hlbokým hlasom, ktorý sa odráža od vysokých stien, „že ste tu s nami v tento významný deň. Tento deň je dôležitý každý rok, no tentokrát získava ešte väčší význam. Dnes má naša Katharine šesťnásť rokov!“ Hostia zatlieskajú. „A keď príde jar a s ňou Beltain, nebudeme sláviť iba tento sviatok. Bude to začiatok Nástupného roka. Celý ostrov uvidí počas obradu Oživenia pravú moc travičov! A keď sa Beltain skončí, budeme s potešením sledovať, ako naša kráľovná slastne otrávi svoje sestry.“

Natália ukáže vystretou rukou na hlavné schodisko.

„V tomto roku slávime začiatok a o rok budeme sláviť korunu.“ Ďalší potlesk. Smiech a nadšené pokriky. Myslia si, že to bude hračka. Jeden rok na otrávenie dvoch kráľovien. Mocná kráľovná by to zvládla za mesiac, no Katharine mocná nie je.

„Dnes večer,“ pokračuje Natalia, „sa smiete tešiť z jej spoločnosti.“

Natalia sa otočí k strmým schodom pokrytým purpurovým kobercom. Pri tejto príležitosti naň položili ešte lesklý čierny behúň. Možno ho sem však dali iba preto, aby sa Katharine pošmykla a stratila rovnováhu.

„Táto róba je ťažšia, než vyzerala v mojej skrini,“ povie Katharine potichu a Giselle sa tlmene zachichoce.

Len čo opustí tieň a postaví sa na najvyšší schod, Katharine na sebe cíti každú pár očí. Traviči sú od prírody vážni a veľmi inteligentní. Pohľadom vedia ublížiť rovnako dobre ako nožom. Ľud ostrova Fennbirn silnie s kráľovnou, ktorá sedí na tróne. Naturalisti silnejú pod vládou naturalistky. Elementalisti pod vládou elementalistky. Po troch travičkách na tróne je aj posledný travič silný ako ešte nikdy, a Arronovci sa týčia nad všetkými.

Katharine netuší, či sa má usmievať. Vie len, že sa nesmie triasť. Ani potknúť. Takmer zabúda dýchať. Kútikom oka si všimne Genevieve, ktorá stojí na pravej strane za Nataliou. Jej bledofialové oči sú ako dva kamene. Tvári sa zúrivo aj ustráchané, akoby Katharine nabádala urobiť chybu. Akoby sa už nevedela dočkať toho slastného pocitu, keď jej ruka pristane celou silou na Katharininom prepadnutom líci.

Len čo Katharine zíde z posledného schodu na dlážku tanečnej sály, dvíhajú sa čaše a blyštia sa biele zuby. Katharine padne kameň zo srdca. Všetko je v poriadku, aspoň zatiaľ.

Sluha ponúkne Katharine pohár šampanského. Prijme ho a ovonia. Pripomína jej dub a jablká. Ak nápoj otrávil, potom

nie ružovými bobuľami ľuľkovca, ako sa domnievala Giselle. Napriek tomu si však dopraje iba malý dúšok, len toľko, aby si navlhčila pery.

Po slávnostnom príchode kráľovnej začne opäť hrať hudba a trkotanie pokračuje ako predtým. Traviči v najlepších čiernych šatách sa k nej zletia zo všetkých strán ako krdeľ vrán, muži sa jej zdvorilo klaňajú a ženy strúhajú puckerlíky, predstavujú sa jej všakovakými menami, no len jedno z nich má skutočný význam, a to meno Arron. Po chvíli sa jej začne zmocňovať úzkosť. Čierna róba sa jej odrazu zdá pritesná, zvierajú ju, nedovoľuje jej dýchať v miestnosti, kde ešte pred chvíľou nebolo tak horúco. Pátra pohľadom po Natalii, no nevie ju nikde nájsť.

„Je vám niečo, kráľovná Katharine?“

Katharine zažmurká na neznámu ženu pred sebou. Nevie si spomenúť, čo jej hovorila.

„Nie,“ odvetí stroho. „Nič.“

„Čo si teda myslíte? Sú narodeninové oslavy vašich sestier rovnako veľkolepé ako vaša?“

„Ó, kdeže!“ mávne Katharine rukou. „Naturalisti si budú opekať ryby na paliciach.“ Traviči sa zborovo zasmejú. „A Mirabella... Mirabella...“

„Skacká bosá v dažďových kalužiach.“

Katharine sa otočí. Usmieva sa na ňu príťažlivý mladý travič, ktorý má modré oči a ľadovoplavé vlasy ako Natalia. Podá jej ruku.

„Vedia sa elementalisti zabávať aj nejako inak?“ spýta sa jej. „Smiem prosieť, kráľovná moja?“

Katharine prijme jeho ruku a nechá sa odprevadiť na tanečný parket. Mladý muž si ju pritiahne. Na pravej chlopni má pripnutého nádherného modro-zeleného hrubochvostého škorpióna. Jedovatý tvor je dokonca napoly živý a končatiny sa mu

omámene zvíjajú. Je to groteskne krásna ozdoba. Katharine sa z opatrnosti mierne odtiahne. Jed hrubochvostých škorpiónov je mimoriadne bolestivý. Doteraz ju ním bodli a vyliečili sedemkrát, no i tak nemá takmer žiadnu odolnosť voči jeho účinkom.

„Zachránil si ma,“ poďakuje sa mužovi. „Keby som musela ešte sekundu pátrať po odpovedi, okamžite by som utiekla.“

Jeho úsmev je taký intenzívny, že ju zaleje červeň. Kým sa otáčajú na parkete, využije čas, aby preskúmala jeho ostré črty.

„Ako sa voláš?“ spýta sa ho. „Určite si Arron. Vyzeráš ako jeden z nich. A tvoje vlasy. Ibaže by si si ich špeciálne na túto príležitosť odfarbil.“

Zasmeje sa jej slovom. „Prosím? Myslíš tak, ako to robí vaše služobníctvo? Ach, tetuška Natalia a to jej pozlátko.“

„*Tetuška* Natalia? Takže si naozaj Arron.“

„Som,“ prikývne. „Volám sa Pietyr Renard. Moja mama bola Paulina Renardová. Nataliin brat Christophe je môj otec.“ Zatočí ju. „Veľmi dobre tancuješ.“

Ruka mu prejde po jej chrbte a Katharine stuhne, keď sa zatúla blízko k plecú, kde by mohol nahmatať drsné miesto, ktoré jej zostalo po jednej dávnejšej otrave.

„Keď si človek pomyslí, aká ťažká je táto róba,“ povie Katharine rýchlo, „je priam zázrak, že ešte nekrvácam z toho, ako hlboko sa mi ramienka zarezávajú do kože.“

„Tak to nesmieš v žiadnom prípade dopustiť. Vraví sa, že krv mocnej kráľovnej-travičky je sama jedovatá. Nezniesol by som predstavu, že by si ťa niektorý z týchto supov odviedol na súkromnú hostinu.“

Jedovatá krv. Keby sa napili z jej, čakalo by ich len veľké sklamanie.

„Supi?“ spýta sa. „Nepatria niektorí z hostí k tvojim príbuzným?“

„Veď práve.“

Katharine sa zasmieje, no ihneď prestane, lebo tvár sklóní priveľmi nízko nad škorpióna. Pietyr je pomerne vysoký, prevyšuje ju takmer o hlavu. Poľahky by s ním mohla ďalej tancovať a pozeráť sa do očí škorpiónovi.

„Máš roztomilý smiech,“ zalichotí jej Pietyr. „No nejde mi to do hlavy. Čakal som, že budeš nervózna.“

„Som nervózna,“ odvetí Katharine. „Z *Gave*...“

„Nemyslel som z *Gave Noir*. Z tohto roka. Z obradu Oživenia na Beltaine. Ním sa všetko začne.“

„Ním sa všetko začne,“ zopakuje tíško.

Natalia jej často vravela, aby brala všetko tak, ako to príde. Aby si z ničoho nerobila ťažkú hlavu, lebo by sa jej z toho iba zakrútila. Zatiaľ to nebolo mimoriadne zložité. Lenže na druhej strane, z Nataliiných úst znie všetko vždy úplne ľahko.

„Postavím sa k tomu tak, ako mi povinnosť káže,“ dodá napokon Katharine a Pietyr sa zasmieje.

„Máš v hlase toľko hrôzy. Dúfam, že sa ti podarí prejaviť viac nadšenia, keď sa streneš so svojimi nápadníkmi.“

„Na tom nezáleží. Nech si za manžela zvolím kohokoľvek, bude ma ľúbiť, keď získam korunu a trón.“

„Nechcela by si radšej, aby ťa ľúbil už predtým?“ zaujíma sa. „Povedal by som, že presne po tom túži každý – aby nás niekto ľúbil pre to, akí sme, a nie pre naše postavenie.“

Katharine už má na jazyku pripravenú odpoveď: byť korunovanou kráľovnou nie je iba o postavení. Kráľovnou nemôže byť hocikto. Iba ona a jej sestry sú v úzkom spojení s Bohyňou. Iba ony môžu porodiť ďalšie pokolenie trojčiat. Chápe však, ako to Pietyr myslí. Bolo by pekné, keby na nej niekomu záležalo i napriek jej nedostatkom. Aby ju niekto chcel pre jej osobnosť a nie pre moc, ktorú s ňou automaticky získa po svadbe.

„A nebola by si radšej, keby tá ľúbili *všetci*,“ pokračuje Pietyr, „namiesto jediného?“

„Pietyr Renard,“ pozrie sa mu do očí, „asi si k nám prišiel z veľkej diaľky, ak sa k tebe nedostali klebety. Každý na ostrove vie, kto sa bude tešiť najväčšej priazni nápadníkov. Vraví sa, že moja sestra Mirabella je krásna ako svetlo hviezd. O mne ešte nikto nikdy nič také lichotivé nepovedal.“

„Možnože sú to len lichôtky a nič viac,“ odvetí Pietyr. „Vraví sa aj to, že Mirabella už takmer prepadla šíalenstvu. Má sklony k záchvatom a výbuchom hnevu. Vraj je náboženská fanatička a tancuje, ako chrám píska.“

„A je dosť mocná, aby zrúcala aj budovu.“

Pietyr len prevráti oči k stropu nad nimi a Katharine sa usmeje. Nemyslela Efeméru. Na celom svete niet sily, ktorá by otriasla základmi Efeméry. Natalia by to nedopustila.

„A čo tvoja sestra Arsinoe, tá naturalistka?“ vypytuje sa Pietyr nenútené. Obaja sa zasmejú. Nikto nešíri klebety o Arsinoe.

Pietyr opäť zvrtné Katharine a pretancujú okolo parketu. Tancujú už dlho. Hostia i domáci ich začínajú sledovať.

Pieseň sa skončí. Bola to ich tretia, možno už štvrtá. Pietyr prestane tancovať a pobožká kráľovnej končeky prstov v ruka-
vičkách.

„Dúfam, že tá opäť uvidím, kráľovná Katharine,“ rozlúči sa.

Katharine prikývne. Nevšimla si, aké ticho sa rozhostilo v tanečnej sále. Keď Pietyr odíde, ľudia sa opäť začnú rozprávať a ich hlasy sa odrážajú od zrkadiel na južnej strane a nesú sa ozvenou, kým nenarazia do kachlíc s ozdobnými rytinami na vysokom strope.

Natalia, ktorá stojí v kruhu čiernych prepychových rób, venuje Katharine vyzývavý pohľad. Teraz by mala tancovať s iným mužom. Lenže okolo dlhého stola s čiernym obrusom už beha-

jú sluhovia ako usilovné mravce, aby jej naservírovali slávnostné jedlo na prikrytých strieborných podnosoch.

Gave Noir. Niekedy sa jej hovorí aj čierna žranica. Obradná otrávená hostina, ktorú kráľovné travičov absolvujú takmer pri každom väčšom sviatku. A preto ju musí vykonať aj Katharine a je úplne jedno, aký slabý je jej travičský dar. Musí v sebe udržať jed až do konca hostiny, kým sa za ňou bezpečne nezatvoria a nezahasprujú dvere jej komnaty. Nikto z vážených hostí nesmie vidieť, čo sa stane potom. Potenie, kŕče, krv.

Keď spustia violončelá známe tóny, musí odolať nutkaniu vziať nohy na plecia a utiecť z tanečnej sály. Ešte je predsa priskoro, alebo nie? Mala mať viac času.

Dnes večer sa v tanečnej sále nachádza každý travič, ktorý má postavenie a meno. Všetci Arronovci, ktorí sedia v Čiernej rade: Lucian a Genevieve, Allegra a Antonin. Nezniesla by, ak by Nataliu sklamala.

Hostia sa obrátia k prestretému stolu. Tento jediný raz dav Katharine pomôže, lebo čierna vlna, ktorá sa k nej valí, ju posúva k stolu, či sa jej to páči, alebo nie.

Natalia dá služobníctvu pokyn, aby odhalili jedlá pod striebornými poklopmi. Kôpky lesklých bobúľ. Kurčatá plnené duseným boľehlavom. Kandizované škorpióny a sladká olean-drová poleva. Pikantné dusené mäso, v ktorom sa ligocú červeno-čierne semená ružencovca. Katharine pri pohľade na jedlo vyschne v hrdle. Zdá sa jej, že ešte aj živôtik a háda na zápästí sa nervózne stiahli.

„Si hladná, kráľovná Katharine?“ spýta sa Natalia.

Katharine prejde prstom po Zlatkiných teplých šupinách. Vie, ako má odpovedať. Všetko si dopredu nacvičili podľa scénára.

„Ako vlk.“

„Čo by iných zabilo, to teba zasýti,“ pokračuje Natalia. „Bohyňa nám poslala svoje dary. Si spokojná?“

Katharine sťažka preglgne.

„Dar je primeraný.“

Tradície prikazujú, aby sa Natalia poklonila kráľovnej. Keď to však urobí, vyzerá to neprirodzene, akoby bola hlinená socha, ktorá praská.

Katharine si sadne k stolu a vyloží naň ruky. Zvyšok hostiny je len na nej: poradie, trvanie i tempo. Môže stať alebo sedieť, ako len chce. Nemusí zjesť úplne všetko, no čím viac toho zje, tým to bude pôsobivejšie. Natalia jej poradila, aby zabudla na príbor a jedla rukami. Aby jej šťavy a omáčky stekali po brade. Keby bola rovnako mocná travička ako je Mirabella elementalistka, zhltna by celú hostinu aj so stolom.

Jedlo vonia lahodne. Lenže jej žalúdok sa už nenechá prekabátiť. Pokúša sa stiahnuť, zatvoriť, krúti sa v bolestivých krčoch.

„Kurča,“ prikáže. Sluha pred ňu položí podnos s pečenou hydinou. Vzduch v sále oťažel, všetky zvedavé oči lipnú na nej a vyčkávajú. Pokojne jej strčia tvár do jedla, ak budú musieť.

Katharine narovná plec. Celkom vpredu v dave hostí stojí sedem z deviatich členov rady. Päť Arronovcov a s nimi Lucian Marlowe a Paola Vendová. Zvyšných dvoch členov rada zo zdvorilosti poslala navštíviť narodeninové oslavy jej sestier.

V dave sa nachádzajú iba tri kňazky, no podľa Natalie na predstaviteľkách chrámu vôbec nezáleží. Veľkňažka Luca odjakživa liezla Mirabelle do zadku a dokonca sa zriekla neutrality chrámu vo viere, že Mirabella konečne vytrhne moc z rúk rady, ktorej velia traviči. Čierna rada má však teraz hlavné slovo v riadení ostrova a kňazky nie sú nič iné, než prežitok starých čias a pomocné pestúnky.

Katharine odtrhne biele mäso z najtučnejšej časti kuracích prs – najďalej od jedovatej plnky. Pretlačí si ho cez pery a požuje. Chvíľu sa bojí, že kurča neprehltne. Lenže mäso jej zide dolu krkom a dav sa badateľne uvoľní.

Ako ďalší chod požiada o kandizované škorpióny. Tie sú hračka. Pekné, trblietavé maškrtky v zlatých cukrových truhlách. Všetok jed je v chvoste. Katharine zje štyri páry klepiet a potom si vypýta dusené srnčie mäso s ružencovcom.

Dusené mäso si mala nechať na koniec. Jed v ňom nemá šancu obísť. Šťava z bobúľ ružencovca presiakla do celého jedla. Je v každom kúsku mäsa a každej kvapke šťavy.

Katharine sa rozbúši srdce. Kdesi v tanečnej sále ju Genevieve už určite preklína, aká je hlupaňa. Lenže s tým nič neurobí. Musí zjesť celý tanier a dokonca si obliznúť prsty. Síska šťavu na lyžici a spláchne ju dúškom studenej čistej vody. Rozbolí ju hlava a rozostří sa jej zrak, keď sa jej rozťahnu zreničky.

Nebude mať dosť času, aby ušla, kým jej bude zle. Kým zlyhá. Cíti na sebe váhu ich očakávania. Vyžadujú, aby hostinu dokončila. Ich vôľa je taká silná, že ju priam počuje.

Nasleduje koláč s jedovatými lesnými hubami, ktorý do seba pchá čo najrýchlejšie. Tep už má nepravidelný, no nie je si istá, či za to môže jedlo alebo nervy. Rýchlosť, akou konzumuje, robí na hostí dojem a Arronovci jej nadšene tleskajú. Zakrátko ju povzbudzuje celá sála. Vďaka nim sa začne správať ľahkovážne, nedáva si pozor a prehltne viac húb, ako chcela. Jedna z posledných chutí ako plávka, no tú by jesť nemala. Sú príliš nebezpečné. Pichne ju v žalúdku. Jed je rýchly a agresívny.

„Bobule.“

Vhodí si dve do úst a presúva si ich jazykom v líci, kým sa napokon načiahne po otrávené víno. Väčšina tekutiny jej stečie

po krku na luxusný korzet, no na tom už nezáleží. *Gave Noir* sa skončila. Pleskne oboma dlaňami po stole.

Traviči jasajú.

„Toto bola iba ochutnávka,“ vyhlási Natalia ponad radostné výkriky. „*Gave Noir* na obrade Oživenia sa zapíše do dejín.“

„Natalia, musím odísť,“ precedí Katharine cez zuby a schmatne Nataliu za rukáv.

Dav stíchne. Natalia sa jej nenápadne vytrhne.

„Čože?“ spýta sa potichu.

„Musím odísť!“ skríkne Katharine, lenže je neskoro.

Obráti sa jej žalúdok. Stane sa to tak rýchlo, že ani nemá čas odvrátiť tvár. Prehne ju v páse a Katharine vyvráti zjedenú *Gave Noir* na čierny obrus.

„Hneď to prejde,“ zastoná Katharine a bojuje s nutkaním znova vracat’. „Asi som len chorá.“

Žalúdok jej opäť zaklokoce. No znechutené zhĺknutia sú hlasnejšie. Drahé večerné róby a obleky šuštia, keď traviči cúvajú pred nechutným pohľadom.

Katharine vidí ich zachmúrené tváre cez slzy v očiach podliatych krvou. Jej hanba sa odráža v každej jednej tvári.

„Môže ma, prosím, niekto,“ povie Katharine a od bolesti zalapá po dychu, „odprevadiť do mojich komnát?“

Nikto jej nepríde pomôcť. Podlomia sa jej kolená a tvrdo spadne na mramorovú dlážku. Nie je to mierna nevoľnosť. Od potu je premočená do nitky. Cievy na lícach jej škaredo navreli.

„Natalia,“ zastoná. „Mrzí ma to.“

Natalia mlčí. Jediné, čo Katharine vidí, sú Nataliine zaťaté päsťe a pohyby jej rúk, keď mlčky a zúrivo vyzýva hostí, aby opustili tanečnú sálu. Zo všetkých strán sa hlasno nesú zvuky krokov, keď sa hostia ponáhľajú preč, čo najďalej od Katha-

rine. Opäť sa jej zdvihne žalúdok a pritiahne si obrus, aby sa zakryla.

Svetlo v tanečnej sále zhasne. Kým sa Katharinino drobné telíčko skrúca v ďalších kĺčoch, služobníctvo začne upratovať stoly.

Je to taká veľká hanba, že ani len oni kráľovnej nepomôžu.

VLČÍ PRAMEN

Camden striehne na myš v snehu. Drobné hnedé stvorenie sa stratilo na čistine a nech cupká po bielej perine ako rýchlo chce, Camden nesú jej nohy rýchlejšie, i keď sa zabára až po kolená.

Jules sleduje tú strašidelnú hru s pobaveným úsmevom. Myška sa trasie od strachu, no nehodlá sa vzdať. Camden sa nad ňou vzrušene týči, akoby sa jej pod fúzy dostala srnka či kusisko jahňaciny a nie korisť, ktorú zožerie celú na jeden slabý hlt. Camden je horská levica a v treťom roku života už dosahuje svoju plnú, úctyhodnú veľkosť. Už dávno nie je mačiatko s mliečnymi očkami, ktoré sa pridalo k Jules, keď sa vracala domov z lesa. Bola vtedy taká drobná, že jej srst' s čiernymi škvrnami väčšmi pripomínala páperie. Dnes sa jej medovozlatý kožuch leskne na slnku a jediné čierne miesta zostali na končekoch uší, labiek a špičke chvosta.

Camden náhle vyskočí a do výšky vyletia dve snehové spršky, ktoré myšku tak naľakajú, že sa ozlomkrky rúti za úkrytom v ho-

lých kríkoch. Jules ani napriek putu so svojím pomocníkom nevie, či Camden myšku ušetrí, alebo zožerie. V každom prípade však dúfa, že čoskoro bude po všetkom. Chuderka myška musí prebehnúť ešte veľký úsek do úkrytu a naháňačka v snehu sa už väčšmi podobá na týranie.

„Jules, nejde mi to.“

Kráľovná Arsinoe stojí uprostred čistiny. V tradične čiernom oblečení kráľovien vyzerá nad bielym snehom ako atramentová machuľa. Pokúša sa nechať rozkvitnúť púčik ruže, no zelená vec na jej dlani sa jednoducho odmieta otvoriť.

„Modli sa,“ poradí jej Jules.

Rovnaká pesnička ako už tisíckrát. A Jules dobre vie, čo bude nasledovať.

Arsinoe k nej vystrie ruku.

„Prečo mi nepomôžeš?“

Keď sa Jules pozrie na púčik, vidí kľbko energie a možnosti. Priam cíti každúčku kvapôčku parfumu ukrytú v srdci ruže. Vie, aký odtieň červenej budú mať lupene.

S touto úlohou by si mal vedieť poradiť každý naturalista. Pre kráľovnú naturalistov by to mala byť úplná hračka. Arsinoe by mala vedieť nechať rozkvitnúť celé záhony ruží a dozrieť lány obilia. Lenže jej dar sa neprebudil. Pre túto slabosť ani nikto neočakáva, že Arsinoe prežije Nástupný rok. Lenže Jules to s ňou nehodlá vzdať. Ani len v deň oslavy šestnástych narodenín kráľovnej a štyri mesiace pred Beltainom, ktorý na nich už teraz vrhá svoj ponurý tieň.

Arsinoe zavrtí prstami a púčik sa prekotúľa zboka nabok.

„Len ho trochu drgni,“ prosí ju, „nech sa zahrejem.“

Jules zavzdychá. Láka ju odmietnuť. Mala by odmietnuť. Lenže zatvorený púčik je ako vyrážka, ktorú si potrebuje poškríbať. Tá úbohá vecička je bez materskej rastliny v skleníku

tak či tak odsúdená na smrť. Nemôže ju nechať zvädnúť a zvráskať, keď nikdy ani len nerozkvitla.

„Sústred' sa,“ prikáže. „Spolu so mnou.“

„Ahm-hm,“ prikývne Arsinoe.

Stačí máličko. Zárodok myšlienky. Výdych pri zašepkaní. Zelený púčik odrazu pukne ako fazuľová šupka na rozpálenom oleji a Arsinoe sa na dlani rozvinie ťažká červená ruža s krásnymi lupeňmi. Žiari ako krv a vonia letom.

„Hotovo,“ vyhlási Arsinoe a odloží ružu do snehu. „Nebolo to ani zlé. Takmer všetky lupene v strede som tuším urobila ja.“

„Skúsme ďalšiu,“ navrhne Jules, lebo si je celkom istá, že všetku prácu urobila sama. Možno by radšej mali pokračovať s niečím iným. Cestou z domu začula škorce. Mohli by ich skúsiť privolať, kým si neposadajú na všetky holé haluze po obvodoch čistiny. Privolali by ich tisíce, až kým by v celom Vlčom prameni nezostal jediný škorec a stromy by sa neprehýbali pod váhou strakatých čiernych operencov.

Arsinoina snehová guľa trafi Camden do tváre a cíti to aj Jules: prekvapenie a záblesk podráždenia, keď si levica vytrepáva vločky z kožucha. Druhá snehová guľa udrie Jules do pleca v správnej výške, tak aby sa jej studený sneh zatúlal za teplý golier. Arsinoe sa zasmieje.

„Si strašné decko!“ skríkne Jules nahnevane a Camden zaprská a vrhne sa dopredu.

Arsinoe sa útoku nevyhne. Zakryje si sice tvár ramenom a skrčí sa, no pazúry podráždenej šelmy jej seknú po chrbte.

„Arsinoe!“

Camden odskočí a zahanbene sa vzdiali. Nie je to však jej vina – cíti iba to, čo Jules. Jej reakcie sú Julesine reakcie.

Jules pribehne ku kráľovnej a chvatne ju prezrie. Nijaká krv. Ani stopy po pazúroch či roztrhaný kožuch.

„Prepáč!“

„Nič sa nestalo, Jules.“ Arsinoe upokojujúco položí ruku na Julesino plece, no prsty sa jej trasú. „Netráp sa. Koľkokrát sme ako malé jedna druhú zhodili zo stromu?“

„Toto je niečo iné. Vtedy sme sa hrali.“ Jules sa kajúcne pozrie na svoju levicu. „Camden už nie je mača. Pazúry i tesáky má ostré a je rýchla ako blesk. Odteraz musím byť opatrnejšia. A aj budem.“ Vytreští oči na Arsinoe. „Ty máš na uchu krv?“

Arsinoe si zloží čiernu kapucňu a odhrnie si strapaté čierne vlasy, ktoré jej siahajú pod bradu. „Nemám. Vidiš? Nezranila ma. Vedela som, že by ste mi nikdy neublížili, Jules. Ani jedna z vás.“

Vystrie ruku a Cam sa nechá pohladkať. Hlasno a hlboko zapradie, aby sa ospravedlnila.

„Vážne som nechcela,“ dušuje sa Jules.

„Ja viem. Všetci sme pod tlakom. Už sa tým netráp.“ Arsinoe si opäť nasadí čiernu kapucňu. „A nehovor o tom starkej Cait. Tak či tak už má starostí vyše hlavy.“

Jules prikývne. Nemusí starej mame nič hovoriť, aby vedela, čo by jej na to povedala. Priam vidí to sklamanie na jej utrápenej vráskavej tvári.

Keď opustia čistinu a vyjdú z lesa, túlajú sa Jules a Arsinoe najprv popri prístave a potom zamieria na námestie, kde stojí zimné trhovisko. V zátoké Jules zamáva na Shada Millnera, ktorý stojí na korme svojej lode. Očividne sa práve vrátil z mora i s dnešným úlovkom, pretože len čo na ne zamáva, ukáže im tučnú hnedú soleu. Jeho pomocníčka, čajka, hrdo zamáva krídlami, hoci Jules pochybuje, že by rybu ulovila ona.

„Dúfam, že nedostanem jednu z nich,“ povie Arsinoe s pohľadom upretým na bieleho vtáka. Dnes ráno sa pokúšala zavolať svoje spriaznené zviera, ktoré sa má stať jej pomocníkom.

Ako každé ráno, odkedy ako malé dievčatko opustila Čiernu chatrč. Lenže na jej volanie zatiaľ nič neodpovedalo.

Kráčajú po námestí, Arsinoe dupe po čľapkanici a Camden za ňou nešťastne cupitá. Šelme sa nepáči, že musela vymeniť divočinu pokrytú bielym prachom za studenú mokrú dlažbu mesta. Zimná škaredosť drží Vlčí prameň v pevnom zovretí. Dlhotrvajúce mrazy a čiastočný odmäk pokryli mačacie hlavy hrubou vrstvou špiny. Okná na domoch sú zahmlené a sneh na uliciach je hnedý od nekonečného zástupu zablatených nôh. Pod ťažkými mračnami, ktoré im lenivo visia nad hlavami, má človek pocit, akoby sa na mesto pozeral cez špinavé okuliare.

„Daj si pozor,“ zamrmle Jules, keď prechádzajú okolo obchodu sestier Martinsonových. Kývne na niekoľko prázdnych debničiek od zeleniny. Čupia za nimi traja nezbedníci: Polly Nicholsonová, ktorá má na hlave starú tvídovú čiapku svojho otca, a dvaja chlapci, ktorých Jules nepozná. Dobré však vie, čo majú za lubom.

Každé z detí má v ruke kameň.

Camden sa postaví vedľa Jules a nahlas zavrčí. Deti ju začujú. Pozrú sa na Jules a pričupia sa ešte nižšie. Chlapci sa myknú, no Polly Nicholsonová len prižmúri oči. Toto dievčisko už vyparatilo toľko šibalstiev, koľko pieh má na tvári. Ešte aj jej matka to vie.

„Neopováž sa ho hodiť, Polly,“ varuje ju Arsinoe, no iba čo priliala olej do ohňa. Polly stisne pery tak silno, že jej zmiznú pod nosom. Vyskočí spoza debničiek a šmarí kameň z celej sily. Arsinoe ho odkloní dlaňou, no kameň ju zboku udrie do hlavy.

„Au!“

Arsinoe si pritlačí ruku na poranené miesto. Jules zatne päst a vyšle vrčiacu Camden za deckami. Chce vidieť Polly Nicholsonovú bezbranne ležať na zemi.

„Zavolaj si ju, nič mi nie je,“ namieta Arsinoe. Utrie si cícerok krvi, čo jej pomaly steká po spánku. „Krpací darebáci.“

„Darebáci? Fagani sú to!“ precedí Jules cez zuby. „Na dereš s nimi! Aspoň dovoľ Cam roztrhať Pollinu smiešnu čiapku!“

Jules však zapíska na Camden, levica zastane na rohu ulice a ešte niekoľkokrát zaprská na Polly, ktorá už vzala nohy na plecia.

„Juillenne Milonová!“

Jules i Arsinoe sa otočia. Kráča k nim Luke, majiteľ a prevádzkovateľ Gillespieho kníhkupectva. Má na sebe elegantné hnedé sako a plavé vlasy sčesané nabok z mimoriadne príťažlivej tváre.

„Malé žieňa s veľkou levicou,“ povie Luke a zasmeje sa. „Poďte ku mne na čaj.“

Keď vchádzajú do obchodu, Jules sa postaví na špičky a zdvihne ruku, aby umlčala zvonček nad dverami. Kráča za Lukom a Arsinoe popri vysokých regáloch s knihami viazanými v zelenej a modrej koži a všetci traja vyjdú po schodoch na odpočívadlo, kde ich už čaká stôl s obloženými chlebmi a pyramída maslovožitých mafinov na striebornom podnose.

„Sadnite si,“ povie Luke a odíde do kuchyne po čajník.

„Ako si vedel, že ideme?“ spýta sa ho Arsinoe.

„Odtiaľto mám dobrý výhľad na kopce. Pozor na pierka. Hank práve plzne.“

Hank je pekný čierno-zelený kohút a Lukov pomocník. Arsinoe odfúkne zo stola pierko a načiahne sa po mafin. Zdvihne si ho k nosu a začne ho skúmať.

„To lesklé čierne sú nohy?“ spýta sa Jules.

„A panciere,“ odvetí Arsinoe. Chrobačie mafiny, aby mal Hank vitamíny, po ktorých mu rýchlejšie narastie nové perie. „Operence,“ poznamená a vráti mafin k ostatným.

„Kedysi si túžila po vrane ako je Eva,“ pripomenie jej Jules.

Eva je pomocník starkej Cait. Prekrásna veľká čierna vrana. Aj Julesina mama Madrigal má vranu. Volajú ju Aria. Je menšia a štíhlejšia než Eva a rovnako náladová ako Madrigal. Jules si dlho myslela, že i ona bude mať vranu. Celé hodiny pozorovala hniezda v korunách stromov a čakala, kedy jej do nastavených dlaní spadne čierne vtáčatko. V tajnosti si však želala psa, akého má jej dedo Ellis – bieleho španiela menom Jake. Dnes by, pravdaže, nevymenila svoju Camden za nič na svete.

„Asi by som chcela rýchleho zajaca,“ zamyslí sa Arsinoe nahlas. „Alebo múdreho medvedíka čistotného s čiernou srstou okolo očí, čo pripomína masku. Pomáhal by mi kraďnúť Madgine vyprážené mušle.“

„Budeš mať niečo oveľa pôsobivejšie než zajaca či medvedíka čistotného,“ predpovie jej Luke. „Si predsa kráľovná.“

Arsinoe i Luke sa automaticky pozrú na Camden, ktorá je taká vysoká, že hlava i plecia jej trčia ponad stôl. Kráľovná alebo nie, nijaký pomocník by nemohol byť pôsobivejší než horský lev.

„Možno vlka, ako kráľovná Bernadine,“ dodá Luke. Naleje Jules čaj a vylepší ho smotanou a štyrmi kockami cukru. Sladučký ako pre dieťa – tak ho má Jules najradšej, no doma jej ho takýto nedovolía.

„Ešte jeden vlk vo Vlčom prameni,“ húta Arsinoe a poriadne sa zahryzne do chleba. „Pri súčasnom tempe budem rada aj za... za chrobáka z Hankovho mafina.“

„Nebuď taká pesimistka. Ani k môjmu otcovi neprišiel jeho pomocník pred dvadsiatymi narodeninami.“

„Luke.“ Arsinoe sa naňho usmeje. „Kráľovné bez daru sa dvadsiatky nedožijú.“

Zoberie si ďalší obložený chlieb.

„Možno preto sa ma môj pomocník neunúva nájsť,“ pokračuje. „Vie, že o rok budem tak či tak mŕtva. Au!“

Na tanieri sa rozpleskla kvapka krvi. Pollin kameň ju porezal niekde pod vlasmi. Druhá kvapka spadne na Lukov krásny obrus. Hank k nej doskacká a začne do nej dobať.

„Musím sa na to pozrieť,“ povie Arsinoe a vstane od stola, aby zašla do kúpeľne. „Mrzí ma to, Luke. Kúpim ti nový.“

„Nerob si starosti,“ ubezpečí ju Luke a len čo Arsinoe zmizne v kúpeľni, položí si bradu do dlaní. „Ona bude tá, kto budúcu jar zasadne na trón, Jules. Uvidíš, len počkaj.“

Jules sa uprene díva do svojej šálky čaju, v ktorom má toľko smotany, že je takmer biely.

„Najprv však musíme prekonať Beltain *tejto* jari,“ odvetí Jules.

Luke sa iba usmeje. Je si istý svojou pravdou. Lenže v posledných troch generáciách padli i mocnejšie kráľovné naturalistov než Arsinoe. Arronovci sú prisilní. Ich jed vždy zvíťazí. A keby aj nie, ešte vždy musia rátať s Mirabellou. Každá loď, ktorá sa doplaví k severovýchodným brehom ostrova, sa vracia s príbehmi o divokých búrkach okolo mesta Rolant, kde leží domov elementalistov.

„Môžeš iba dúfať,“ povie Jules. „Presne ako ja. Pretože nechceš, aby Arsinoe zomrela. Pretože ju ľúbiš.“

„Samozrejme, že ju ľúbim,“ prikývne Luke. „No neprestávam veriť. Verím, že Arsinoe je vyvolená kráľovná.“

„Ako vieš?“

„Jednoducho viem. Prečo inak by nám Bohyňa zoslala takú mocnú naturalistku ako si ty, aby ochraňovala našu kráľovnú?“

Oslava Arsinoiných narodenín sa koná pod velikánskymi čierno-bielymi stanmi na námestí. Každý rok sa stany vydávajú od tepla z jedla a tiel nespočetných návštevníkov, až kým niekto

napokon neotvorí bočné steny, aby sa dnu nahrnul studený zimný vzduch. Každý rok je väčšina návštevníkov opitá ešte pred západom slnka.

Arsinoe si prebíja cestu davom a Jules s Camden sú jej v päťách. Na námestí panuje veselá nálada, no pálenka to môže ľahko zmeniť.

„Táto zima trvá dlho,“ začuje Jules v dave, „no veľa ľudí o rozum neprišlo. Môžeme hovoriť o zázraku, že do mora nespadlo viac rybárov, keď ich do hlavy udrelo rahno.“

Jules potlačí Arsinoe, aby sa pohli dopredu. Musia ešte pozdraviť veľa ľudí, kým si budú môcť sadnúť k jedlu.

„Tieto sa naozaj vydarili,“ zhodnotí Arsinoe a zohne sa, aby ovoňala vysokú kyticu poľných kvetov v porcelánovej váze. Kytici dominujú ružové a fialové odtiene rozkvitnutého čistca a kriklavé orchidey. Pripomína jej krásnu svadobnú tortu ozdobenú kvetmi, ktoré niekto nechal predčasne rozkvitnúť pomocou naturalistického daru. Každá rodina prispela na oslavu vlastnou kyticou a niektorí priniesli zo dve, zo tri, aby skrášlili i stoly neobdarených.

„Tento rok ich urobila naša Betty,“ vysvetlí muž, ktorý stojí hneď vedľa Arsinoe. Žmurkne a usmeje sa od ucha k uchu na zapýrené dievčatko na opačnom konci stola, ktoré má asi osem rokov a na sebe novučičky pletený čierny sveter a kožený náhrdelník.

„Vážne, Betty? Fíha, tvoje kvety sú tento rok najkrajšie zo všetkých.“ Arsinoe sa usmeje a Betty sa jej poďakuje. Ak si aj niekto všimol, že dievčatko vie vytvoriť také elegantné kvety a kráľovná neotvorí ani jeden ružový puk, nedal to najavo.

Betty sa rozžiaria oči, len čo zbadá Camden, a levica k nej podíde, aby sa nechala pohladkať po chrbte. Otec dievčatka šelmu pozoruje. Uznanelivo prikývne na Jules a potom sa všetky tri poberú ďalej.

Milonovci sú najbohatší naturalisti vo Vlčom prameni. Ich polia sú vždy najvýnosnejšie a sady majú obťažkané šťavnatými plodmi. V ich lesoch žije plno zveri. A teraz majú Jules, o ktorej sa vraví, že je zrejme najmocnejšia naturalistka za posledných šesťdesiat rokov. Práve pre tieto dôvody vybralo mesto ich rodinu, aby opatrovali kráľovnú naturalistov a prijali všetku zodpovednosť, ktorá sa s touto výsadou spája – vrátane pohostenia členov Čiernej rady, ktorí poctia Vlčí prameň svojou prítomnosťou. A to je čosi, čo Milonovcom robí vrásky na čele.

V hlavnom stane sedí Julesina stará mama a starý otec, medzi nimi čestný hosť, ktorým nie je nik iný než Renata Hargrovová. Členku Čiernej rady sem poslali až z ďalekého mesta Indrid. Mala by pri nich sedieť i Madrigal, no jej stolička zíva prázdnotou. Niekam sa vytratila ako zvyčajne. Chudáci Cait a Ellis, prilepení na stoličky proti vlastnej vôli. Deda Ellisa budú zakrátko bolieť líca od nekonečných falošných úsmevov. Jeho pomocník, biely španiel Jake, mu sedí na kolenách a rozťahuje papuľu, ktorá menej ako priateľský psí úsmev pripomína vycerené zuby.

„Tento rok poslali len jedného člena,“ zamrmle Arsinoe. „Len jedného z deviatich. A navyše neobdareného. Čo sa tým, podľa teba, snaží Rada povedať?“

Zachichoce sa nad vlastnou otázkou a vhodí si do úst krabie klepeto vyprázané na masle s bylinkami. Bezstarostne sa usmeje a vyhladá očami Renatu Hargrovovú. Renata si ju všimne a mierne skloní hlavu. Nie je to mimoriadne priateľský pozdrav, no stačí na to, aby sa Jules zježili chlípky na šiji.

„Každý vie, že jej neobdarená rodina jej kúpila miesto v Čiernej rade,“ precedí cez zuby. „Pokoje by Natalii Arronovej zlízala jed z topánok, keby ju o to požiadala.“

Jules prejde pohľadom po niekoľkých kňazkách z chrámu vo Vlčom prameni, ktoré sa rozhodli prísť na oslavu. Poslať len jedného člena Rady je urážka, no i tak sa k Arsinoe zachovali lepšie než chrám. Veľkňazka Luca neprišla na oslavu jej narodenín ani raz. Ešte keď boli kráľovné malé, sem-tam sa prišla pozrieť do Efeméry. No teraz je to už iba Mirabella, Mirabella, Mirabella.

„Kňazky by sa tu radšej nemali ukazovať,“ zašomre Jules. „Chrám by si nemal vyberať jednu stranu.“

„Ber to s nadhľadom, Jules,“ upokojuje ju Arsinoe, potľapká ju po ruke a zmení tému. „Rybárom sa podaril pôsobivý úlovok.“

Jules sa otočí k hlavnému stolu, ktorý sa prehýba pod váhou rýb a rakov. Jej úlovok zaujal čestné miesto v samom strede dlhého stola – obrovitánska čierna treska medzi dvoma prerastenými striebornými ostriežmi. Privolala ich z hlbín mora skoro ráno, kým ešte Arsinoe spokojne odľukovala v posteli. Teraz ležia na lôžku zo zemiakov, cibule a bielej zimnej kapusty. Po väčšine z ich šťavnatých filiet sa len tak zaprášilo.

„Nemala by si nad tým mávať rukou,“ vystríha ju Jules. „Záleží na tom.“

„Na ich nedostatku úcty?“ spýta sa Arsinoe a odfrkne si. „Nie, nezáleží.“ Hodí do seba ďalšie krabie klepeto. „Počuj, ak prežijem Nástupný rok, chcela by som mať ako vrchol svojej ďalšej hostiny žraloka.“

„Žraloka?“

„Veľkého, bieleho. Keď príde čas na moju korunováciu, nebuď lakomá, Jules.“

Jules sa zasmieje. „Keď prežiješ Nástupný rok, privoláš si bieleho žraloka aj sama.“

Uškrnú sa na seba. S výnimkou tradičnej farby pleti Arsinoe veľmi nevyzerá ako kráľovná. Vlasý má nepoddajné a nikto jej

nevie zabrániť, aby si ich strihala tak nakrátko. Dennodenne si oblieka čierne nohavice a to isté platí pre jej ľahký čierny kabát. Jediný zaujímavý doplnok, na ktorý ju Milonovci prehovorili, je nový šál, ktorý Madrigal vyhrabala u Pearsona. Utkali ho z najjemnejšej srsti svojich šľachtených králikov so zvesenými ušami. No takto je to asi najlepšie. Vlčí prameň si na nádheru nepotrpí. Je to mesto rybárov, roľníkov a robotníkov v prístave a ľudia sa tu vyberanejšie obliekajú iba na Beltain.

Arsinoe si prezerá tapisériu, ktorá visí nad hlavným stolom, a zamračí sa. Bežne visí v radnici, no pri príležitosti narodenín kráľovnej ju vždy prinesú do hlavného stanu na námestí. Zobrazuje korunováciu poslednej mocnej naturalistky na ostrove. Bernadine, ktorej pomocníkom bol velikánsky vlk, a keď sa prechádzala okolo sádov, stromy sa razom prehýbali pod váhou zrelého ovocia. Na tkanom obraze stojí Bernadine i so svojím verným vlkom pod obťažkanou košatou jabľoňou. Vlk drží medzi zubami vytrhnuté hrdlo jednej z jej sestier, ktorej telo leží Bernadine pri nohách.

„Neznášam tú vec,“ šepne Arsinoe.

„Prečo?“

„Lebo mi pripomína, kým nie som.“

Jules ju drgne laktom do ramena. „V stane cukrárov majú makovníky,“ prehodí. „A tekvicové koláče. A aj vanilkovú tortu s jahodovou polevou. Poďme nájsť Luka a osladme si život.“

„Tak fajn.“

Arsinoe cestou občas zastane, aby prehodila pár slov s naturalistami a pohladkala ich pomocníkov. Väčšinou sú to psy a vtáky, bežné spriaznené zvieratá jej ľudu. Thomas Mintz, najlepší rybár na celom ostrove, nabáda svojho tuleňa, aby ponúkol Arsinoe jabĺčko, ktorým balansuje na špičke studeného ňufáka.

„Už odchádzate?“ začujú za sebou hlas Renaty Hargrovovej.

Jules a Arsinoe sa zvrtnú na päte. Prekvapuje ich, že Renata si dala toľko námahy, aby vstala od hlavného stola a prišla až za nimi.

„Ideme len do stanu cukrárov,“ vysvetlí Arsinoe. „Môžeme... môžeme vám niečo priniesť?“

Rozpačito sa pozrie na Jules. Žiadny člen Čiernej rady nikdy neprejavil záujem o Arsinoe i napriek tomu, že boli hosťami na oslavách jej narodenín. Vždy sa najedia, porozprávajú sa s Milonovcami, koľko im slušnosť káže, a zasa odídu, pričom hundrú na kvalitu jedla a veľkosť izieb v hostinci U Wolvertona. Ibaže Renata ich dve tuším naozaj rada vidí.

„Ak odídete, zmeškáte môj oznam,“ odvetí Renata s úsmevom.

„Aký oznam?“

„Chystám sa oznámiť, že Joseph Sandrin sa smie vrátiť z vyhnanstva. Už sa vraj plaví na ostrov a mal by doraziť o dva dni.“

Morské vlny špliechajú o koniec dreveného móla v Tulenej zátokke. Zvetrané sivé laty vŕzgajú v silnom južnom vetre a more sa vo svite mesiaca chveje rovnako ako Julesin dych.

Joseph Sandrin sa vracia domov.

„Jules, počkaj.“ Arsinoine kroky sa ozývajú celým prístavom, keď beží za Jules na koniec móla a Camden jej váhavo klusá po boku. Levica nikdy nemala rada vodu a neverí, že tenké, poprehýbané laty sú najdôveryhodnejšia zábrana, aby nespadla do zátoky.

„Je ti dobre?“ spýta sa Jules automaticky.

„To sa pýtaš ty *mňa*?“ odvetí Arsinoe. Zaborí si bradu čo najhlbšie pod šál, aby sa chránila pred vetrom.

„Nemala som ťa nechať samu.“

„Áno, nemala si,“ prikývne Arsinoe. „Vracia sa. Po toľkých rokoch.“

„Takže tomu veríš?“

„Šíriť takúto lož, a ešte k tomu na oslave mojich narodenín... ani len Arronovci nie sú takí chladnokrvní.“

Spolu sa zahľadia na tmavú morskú hladinu, ďaleko za úzku piesčitú plytčinu, ktorá chráni Tuleniu zátoku pred rozbúrenými vlnami a nebezpečnými prúdmi.

Prešlo už päť rokov, odkedy sa pokúsili ujsť z ostrova. Odkedy Joseph ukradol jednu z otcových plachetníc a pokúsil sa im pomôcť opustiť Fennbirn.

Jules si oprie hlavu o Arsinoino plece. Týmto gestom nachádzali oporu jedna u druhej už ako deti. Aj keď ich tento pokus o útek stál veľa, Jules nikdy nelutovala, že to skúsili. Pokojne by to urobila znova, keby mali čo i len záblesk nádeje.

Lenže žiadnu nemajú. More potichu špliecha o mólo, ako vtedy špliechalo o boky lode, keď ich lapilo do hustej hmly, ktorá obklopuje celý ostrov. Mohli otáčať plachty na všetky svetové strany, mohli vypustiť dušu pri veslovaní, hmla bola nepreniknuteľná. Pátracia výprava ich napokon našla uzímených a vystrašených na spiatocnej ceste do prístavu. Rybári im vraveli, že to mali tušiť. Že Jules a Josephovi sa to mohlo podariť – stratiť sa na mori či doplaviť sa k pevnine. Lenže Arsinoe je kráľovná. A ostrov ju nikdy nepustí.

„Ako podľa teba teraz vyzerá?“ dumá Arsinoe.

Asi už nie je malý, so špinou na brade a za nechtami. Už nebude dieťa. Určite vyrástol.

„Bojím sa vidieť ho,“ prizná sa Jules.

„Ty sa nebojíš ničoho.“

„Čo ak sa zmenil?“

„Čo ak nie?“ Arsinoe vytiahne z vrecka plochý kamienok a pokúsi sa hodiť žabku po hladine, no tá je priveľmi rozvlnená.

„Zdá sa mi to správne,“ pokračuje. „Že sa vracia. Pre toto. Náš posledný rok. Mám pocit, že nám to je súdené.“

„Akože je to vôľa Bohyne?“ spýta sa Jules.

„To som nepovedala.“

Arsinoe sklopí zrak a usmeje sa. Poškrabká Camden medzi ušami.

„Podme,“ zavelí Jules. „Nepomôže nám, keď dostaneme zápal pľúc.“

„Rozhodne nie, lebo ti očervenejú oči a opuchne ti nos.“

Jules postrčí Arsinoe dopredu, aby sa pohla k prístavu a dlhej kľukatej ceste k domu Milonovcov.

Camden kráča za nimi a naráža hlavou Arsinoe do kolien. Jules ani levica dnes v noci nebudú poriadne spať. Vďaka Renate Hargrovovej sa im myslou preháňa každá spomienka na Josepha, ktorá im zostala.

Keď kráčajú popri poslednej lodenici, Camden spomalí a otočí hlavu s nastraženými ušami späť k námestiu. Arsinoe nič nepočuje, lebo horekuje, že jej chudák žalúdok nedostal ani kúsoček vanilkovej torty. Ani Jules nič nepočuje, no Camdenine žlté oči jej vravia, že čosi nie je v poriadku.

„Čo sa deje?“ spýta sa Arsinoe, keď ich dobehne.

„Neviem. Asi sa niekto bije.“

„Určite nejakí opilci z mojej oslavy.“

Bežia späť na námestie. Čím sú bližšie, tým dlhšími krokmi levica skáče. Prebehnú popri Gillespieho kníhkupectve a Jules prikáže Arsinoe zaklopať na dvere a počkať vnútri.

„Ale, Jules!“ spustí Arsinoe, ibaže Jules i Cam sú už preč, uháňajú po mačacích hlavách okolo vyľudnených stanov až k uličke, v ktorej sa nachádza vchod do kuchyne hostinca Kamenný vres.

Jules hlasy nepoznáva. Dobre však pozná zvuk pästí, keď sa začnú oháňať.

„Prestaňte!“ skríkne a skočí medzi bitkárov. „Už aj prestaňte!“

Camden k nej priskočí a ľudia pred nimi začnú cúvať. Dvaja muži a jedna žena. Jules je fuk, o čo sa vlastne bijú. Keď im z hláv ráno vyprchajú posledné zvyšky svetlého piva, na ich spore už tak či tak nebude záležať.

„Milonka,“ posmieva sa jej jeden z chlapov. „Môžeš nás zastrešovať s tou svojou potvorou, ale nie si zákon.“

„Nie, nie som,“ povie Jules. „Čierna rada je zákon a ak neprestanete, postarám sa, aby si na vás zgustli. Potom do vás budú na trhovom námestí v Indride liať toľko jedu, kým neprídete o rozum. Alebo o život.“

„Jules,“ osloví ju Arsinoe a vystúpi z tieňa. „Stalo sa niečo?“

„Kdeže,“ pokrúti Jules hlavou. „Len malá bitka.“

Áno, bitka, lenže taká, ktorá sa mohla zvrtnúť v niečo horšie. Opitá žena drží krátku palicu.

„Staraj sa radšej o kráľovnú,“ osopí sa opitá meštiačka na Jules, „a practe sa stadeto.“

Žena zdvihne palicu a zaženie sa. Jules odskočí, no koniec palice ju i tak bolestivo udrie do pleca. Camden zavrčí a Jules zatne päšť.

„Hlupaňa!“ skríkne Arsinoe. Skočí medzi Jules a neznámu. „Neproprovokuj ju. Neprovokuj mňa.“

„Teba?“ spýta sa druhý opilec a chrapľavo sa zarehoce. „Keď sem príde pravá kráľovná, ponúkneme jej tvoju hlavu napichnutú na kopiji.“

Jules vycerí zuby a vrhne sa naňho. Z celej sily ho udrie do brady, no Arsinoe sa podarí chytiť ju za ruku, kým nenapácha viac škody.

„Pošli ho do Indridu!“ vrieska Jules. „Vyhrážal sa ti!“

„Tak nech,“ odplúje si Arsinoe. Otočí sa a sotí opilca, ktorý si stíska zakrvavenú bradu. Camden syčí a prská na zvyšných dvoch, ktorí začnú cúvať. „Practe sa!“ zakričí Arsinoe. „Ak si ma chcete podať, dostanete šancu. Každý bude mať šancu, len čo sa skončí Beltain.“

ROLANT

Pútnici sa zhromaždili pod severnou kupolou rolantského chrámu. Pery majú ešte lepkavé od karamelových koláčov a sladkých kuracích špízov s citrónmi. Čierne plášte prehodené cez plecيا sa im vlnia vo vetre.

Kráľovná Mirabella stojí pred oltárom Bohyne. Potí sa, no nie od horúčavy. Elementalistom zmeny teploty neprekážajú a keby aj áno, nikto by sa nemohol sťažovať, že v chráme je príliš teplo. Rolantský chrám patrí kráľovnej počasia, je otvorený na východnom i západnom konci, jeho strechu podopierajú drevené stĺpy a hrubé mramorové piliere. V každom ročnom období tu fúka a nikto sa netrasie – nikto až na kňazky.

Mirabella práve naplnila vzduch bleskami. Prekrásne, jasné záblesky prečesávajú nebo krížom-krážom a udierajú do zeme v hrubých rozvetvených žilách. Každú chvíľu rozjasnia vnútro chrámu, akoby sa noc lusknutím prsta premenila na pravé poludnie uprostred leta. Mirabella je nadšená. Blesky má najrad-

šej. Blesky a búrky, keď jej elektrina prúdi krvou a vibruje až v špiku kostí.

Podľa výrazov na tvárach svojho ľudu by si však niekto mohol pomyslieť, že neurobila vôbec nič. V pomarančovom svetle faklí sa odráža ich očakávanie. Počuli plno zvestí a klebiet o tom, čo kráľovná Mirabella dokáže. A všetko to uvidia. Oheň, vietor, vodu. Zatrásie im zemou pod nohami, až kým nepoprasakajú piliere chrámu. Možno by dokonca chceli vidieť, ako odlomí celý čierny útes a vrhne ho do mora, aby sa chrám zosunul do zátoky.

Mirabella si odfrkne. Raz možno. V tejto chvíli by však od nej predsa len žiadali priveľa.

Privoláva vietor. Sfúkne polovicu faklí a v oceľových košoch vybuchnú pravé spršky iskier. Uši jej naplnia výkriky čistej radosti, keď sa dav natešene uhýba pred ohnivým vetrom.

Ona ani nepočká, kým vietor zamrie, a vyženie plamene na posledných fakliach do výšky – tak vysoko, že zakryjú nástennú maľbu kráľovnej Ely, hľtačky ohňa, ktorá stojí vo svojom pozlátenom člne v Bardonskom prístave a spaľuje útočnú flotilu lodí z pevniny na popol.

I tak by chceli vidieť viac. Tlačia sa k sebe ako nedočkavé deti. Prišlo ich viac, než kedy videla, zaplnili celý chrám i nádvorie. Veľkňažka Luca jej pred zahájením ceremónie povedala, že cesta k chrámu sa premenila na svetelnú rieku – od sviec v rukách jej nespočetných prívržencov.

Neprišli sem iba elementalisti. Mirabellin dar prilákal na jej stranu aj ďalších – niekoľkých naturalistov a dokonca aj zopár nositeľov vzácneho daru vojny. Veľa neobdarených. Prichádzajú za ňou s túžbou presvedčiť sa na vlastné oči, že chýry sú pravdivé, že Mirabella je budúca kráľovná Fennbirnu a že dlhá vláda travičov sa konečne chýli ku koncu.

Mirabelle sa trasú ruky. Už veľmi dávno svoj dar nedotlačila takto ďaleko. Možno od prvého príchodu do Rolantu a Západných lesov, keď ju ako šesťročnú odtrhli od sestier a ona sa pokúsila zrovnať dom Westwoodovcov so zemou pomocou vetra a bleskov. Teraz vrhne letmý pohľad na plytké jazierko po svojej pravici, ktorého hladina sa leskne ako zrkadlo vo svetle plávajúcich kahancov.

Nie. Vodu nie. Voda je jej najhorší element. Najťažšie sa ovláda. Mala s ňou radšej začať. Aj by bola, keby nemala od nervozity zahmlenú myseľ.

Mirabella prebehne pohľadom po dave a zastaví sa až úplne vzadu, kde sa veľkňažka Luca zababušená v hrubom habite opiera o južnú stenu. Mirabella sa na ňu pozrie spod obočia, z ktorého jej kvapká pot, a veľkňažka okamžite pochopí.

Lucin jasný autoritatívny hlas pretne všetok hluk ako rozpálený nôž.

„Ešte jeden.“

Dav sa nechá ľahko ovplyvniť a zakrátko sa medzi mrmľaním a povzbudzujúcimi výkrikmi začnú opakovať slová „ešte jeden“.

Jeden. Už len jeden element. Ešte jedna ukážka.

Mirabella siahne na úplné dno, mlčky vzýva Bohyňu a vzdáva jej vďaka za svoj dar. Toto jej však vstúpili v chráme. Mirabella modlitby nepotrebuje. Svoj dar má pevne ukotvený hlboko v srdci. Nadýchne sa a vypustí ho. Pod nohami im preletí nárazová vlna. Chrám a všetko, čo sa v ňom nachádza, sa zakýva. Kdesi spadne váza a roztriešti sa. Ľudia na nádvorí zacítia zemetrasenie a zborovo zhíknu.

A ľud v chráme konečne mohutne zaburáca na slávu.

Zabľýstia sa nožnice a vzápätí sa zaligoce krv. Pohyb, ktorým mala svojej sestre zastrehnúť vlasy, jej namiesto toho odsekol ucho.

„Je to nejaká riekanka, sestrička?“ spýta sa jej sestra. „Alebo rozprávka?“

„Už som ju raz počula,“ odvetí Mirabella a so záujmom si prezera karmínovú škrvnu. Hodí ucho sestre do lona a končekom prsta prejde po ostrej čepeli nožníc.

„Pozor, neporež sa. My kráľovné máme krehkú kožu. Navyše som svojim vtákom sľúbila, že im tá hodím v celku. S očami v lebke a ušami na hlave. Nepi. Premenila naše víno na krv.“

„Kto?“ spýta sa Mirabella, hoci odpoveď dobre pozná.

„Vino na krv a čím bola prv, v žilách koluje, do čias sa preleje.“
Kdesi vo veži spieva dievčenský hlas. Prileť k nim po schodoch a krúti sa okolo nich ako slučka, ktorá sa pomaly uťahuje.

„Ona nie je moja sestra.“

Jej sestra pokrčí plecami. Z otvorenej diery na boku jej hlavy sa pomalým vodopádom valí krv.

„Ona je a ja tiež. My obe.“

Nožnice sa otvoria a cvaknú. Do sestrinho lona spadne i druhé ucho.

Mirabella sa prebudí s pachutou krvi v ústach. Bol to iba sen, no veľmi živý. Takmer ráta s tým, že keď sklopí zrak, uvidí v zatých pästiach kúsky svojich sestier.

Arsinoino ucho jej pristálo v lone mäkučko ako pierko. I keď to v skutočnosti nebola Arsinoe. Prešlo už toľko rokov, že Mirabella nemá potuchy, ako dnes Arsinoe vyzerá. Ľudia jej vravia, že Arsinoe je škaredá ako noc, vlasy má ako slamu a tvár, za akou sa žiadny muž neotočí. Lenže Mirabella im neverí ani slovo. Všetci jej hovoria iba to, čo podľa nich chce kráľovná elementalistov počuť.

Mirabella odkopne prikrývku a dopraje si výdatný dúšok vody z pohára na nočnom stolíku. Na rozľahlom pozemku West-

woodovcov panuje ticho. Predstavuje si, že celý Rolant ešte spí, hoci slnečné lúče jej oznamujú, že je takmer poludnie. Oslava jej narodenín pokračovala do skorého rána.

„Si hore.“

Mirabella sa otočí k otvoreným dverám a venuje slabý úsmev útlej kňažke, ktorá vošla do jej komnaty. Je drobná a mladučká. Čierne náramky na jej zápästiach sú naozaj len náramky, nie tetovania.

„Áno,“ prikývne Mirabella. „Iba chvíľku.“

Dievčina prikývne a podíde k jej posteli, aby jej pomohla s obliekaním. Pripojí sa k nim druhá novicka, ktorú si nevšimla, lebo postávala v tieni.

„Vyspala si sa dobre?“

„Pomerne dobre,“ zaklame Mirabella. Jej nočné mory sa v poslednom čase zhoršili. Podľa Lucy sa to dalo čakať. Tak to vraj už medzi kráľovkami chodí a len čo budú jej sestry mŕtve, nočné mory prestanú.

Mirabella stojí na mieste a nehýbe sa, kým jej kňažky češú vlasy a obliekajú jej pohodlné šaty, ktoré sú príjemnou zmenou po divokej oslave. Až potom konečne cúvnu do tieňa. Kňažky jej neustále dýchajú na chrbát. Dokonca aj v dome Westwoodovcov. Odkedy veľkňážka na vlastné oči videla moc jej daru. Dvadsaťštyri hodín denne je pod dozorom chrámu a niekedy si želá, aby zmizli.

Cestou do kuchyne stretne na chodbe strýka Milesa, ktorý si pritláča studený obklad na čelo.

„Priveľa vínka?“ spýta sa ho.

„Priveľa všetkého,“ odvetí strýko a nemotorne sa jej pokloní, kým zamieri do svojej izby.

„Kde je Sara?“

„V salóne,“ odpovie jej ponad plece. „Už od raňajok odtiaľ nevytiahla päty.“

Sara Westwoodová. Jej pestúnka. Milá, pobožná žena, no má mierne sklony priveľmi sa znepokojovať. O Mirabellu sa dobre starala a sama oplýva silným darom, ktorým najradšej ovláda vodu. Keď si Mirabella urobí pohodlie v obývacej izbe, aby si dopriala šálku čaju, chvíľkami sa k nej nesie Sarino tiché stonanie. Pravdepodobne sa uvelebila na kresle dolu v salóne. Bezuzdnosť si vyžiadala svoju cenu.

Noc však bola úspešná, ako povedala Luca. Všetky kňazky tvrdia to isté. Ľud Fennbirnu bude o Mirabelle rozprávať celé roky. Budú sa chváliť, že boli pri tom, keď povstala nová kráľovná.

Mirabella si vyloží nohy na zamatovú podnožku oproti pohovke a natiahne sa. Je vyšťavená. Dar ju tlačí pod srdcom ako kus gumy, trasľavý a nepokojný. No zotaví sa.

„Bolo to celkom dobré predstavenie, kráľovná moja.“

Bree sa oprie o zárubňu a potom lenivým krokom vojde do miestnosti. Zatočí sa, rozhodí ruky a zrúti sa na dlhú saténovú pohovku hneď vedľa Mirabelly. Z gaštanového vrkoča sa jej uvoľnilo niekoľko lesklých zlatých prameňov, a na nej vyzerá ešte aj vyčerpanosť pekne.

„Neznášam, keď ma tak voláš,“ zašomre Mirabella a usmeje sa. „Kde si bola?“

„Fenn Wexton mi ukazoval stajne svojej matky.“

„Fenn Wexton.“ Mirabella si odfrkne. „Ten šašo?“

„Videla si už jeho ramená?“ spýta sa Bree. „A včera večer na ňom nič smiešne nebolo. Aj Tilda a Annabeth s nami chvíľu boli. Zobrali sme si krčah medového vína a ľahli sme si na strechu ich stodoly, aby sme sa pozerali na hviezdy. Taká je prehnitá, že pod nami takmer praskla!“

Mirabella prevráti oči k stropu.

„Možno sme ťa mali prepašovať za nami,“ povie Bree a Mirabella sa zachichoce.

„Bree, priviazali mi zvončeky na členky. Veľké, cengajúce zvonce, akoby som bola mačka. Akoby si mysleli, že sa vykradnem z chrámu!“

„Nebolo by to prvý raz,“ dodá Bree s úškrnom.

„Ale nikdy pri takej dôležitej veci!“ bráni sa Mirabella. „V dôležitých záležitostiach som bola vždy svedomitá. Lenže oni chcú ustavične vedieť, kde som. Čo robím. Na čo myslím.“

„A teraz ťa budú kontrolovať ešte prísnejšie,“ povie Bree. „Rho a tie jej stráže.“ Prevráti sa na brucho. „Mira, budeš vôbec niekedy slobodná?“

Mirabella sa na ňu pozrie kútikom oka a potichu sa zasmieje. „Nebud' taká melodramatická. Radšej vstaň, mala by si sa ísť umyť. Dnes popoludní si máme vyskúšať šaty.“

Uvoľnený schod šesťkrát zavŕzga a po chvíli do miestnosti vojde šesť vysokých kňaziek. Bree skrúti tvár a lenivo sa popretahuje.

„Kráľovná moja,“ povie najbližšia dievčina. „Veľkňazka Luca si ťa želá vidieť.“

„No dobre.“ Mirabella vstane. Rátala s niečím horším, no Lucu vždy rada navštívi.

„Nezabudnite nám ju vrátiť na skúšku šiat dnes popoludní,“ prikáže im Bree a zavrtí prstami na rozlúčku.

Mirabella pochybuje, že dnes ešte Bree uvidí. Skúšanie šiat alebo nie, Bree takmer nič nezabráni urobiť presne to, na čo má chuť. A keďže je jedinou milovanou dcérou Sary Westwoodovej, nikto sa ani nikdy poriadne neunúval skúsiť to. Mirabella by sa mohla poľahky pohoršovať nad jej slobodou, keby Bree neľúbila z celého srdca.

Vonku sa Mirabella pustí do svižného kroku, aby trochu podpichla kňazky, ktoré ju strážia ako oko v hlave. Väčšinu z nich ešte mátajú dozvuky opitosti z jej narodeninovej oslavy ako Saru a z rýchlej chôdze sú raz-dva sinavé v tvári.